

● — pointa

ZDENĚK
PALA

O MNĚ
ODE MĚ

O mně ode mě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Zdeněk Pala

O mně ode mě – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

O MNĚ ODE MĚ

ZDENĚK
PALA

● ■ **pointa**

CHUDOBA, BOHATSTVÍ A SMRT

Vím, že nebude chudá
a pro jiného je jí škoda.

Proč někde hledat by měla,
když já jsem ten, kterého chtěla.

Krásná zrovna nebyla,
však touha se mě zmocnila.

Touha po jejím věnu,
co dostanu, když si ji vezmu.

Ted', když už jsme svoji,
já s ní užiju si.

Její ošklivost s ničím srovnat se nedá,
snad jen s koštětem by byla svorná.

Ted' už nejde jen o to věno,
jde o mou čest, o mou hrdost.

S tím se nedá žít,
zabiju sebe, nebo ji.

Tohle nebylo v plánu,
to, co se stalo k ránu.

Ted' už pozdě je,
slunce již vysvitlo.

A kvůli tomu zápachu,
nechat ji tu nemohu.

Snad když přiznám se,
soudce mi pomůže.

Pořád je lepší dlouho sedět
než se na oprátce věšet.

Mé srdce ted' rychle buší,
já cítím, že něco děje se s duší.

Má duše ted' opouští tělo,
umírám pro svoji slabost.

Měl jsem Tě rád
jako svoji kamarádku.

Měl jsem Tě rád
jako své věci.

Měl jsem Tě rád
jako to, co rád mám.

Měl jsem Tě hrozně rád,
ale něco je teď jiné.

Lidé se mění a city s nima,
nevím, co se to děje s námi dvěma.

Teď Tě miluji
a nikdy už nechci jinak.

Miluji Tvé hnědé vlasy,
hnědé jako kaštan.

Miluji Tvé modré oči,
modré jako obloha bez mraků.

Miluji Tvé rudé rty,
rudé jako červánky.

Miluji Tvou hebkou pleť,
hebkou jako tenhle svět.

Miluji Tvou duši, miluji Tvůj hlas,
miluji Tvoje svědomí i Tvůj strach.

>

DOPIS

<

Však teď nepíšu
a nad dopisem se zamýšlím.

Dát Ti ho, anebo ne,
řekneš ano, či ne?

Tvé city nejsou jako mé,
nemění se.

Rozdrtím si kosti
nebo mozek v lebce.

Vytrhám si všechny zuby
či vnitřnosti v těle.

Ale žádná bolest z nich
nebude horší víc.

Víc než slovo NE,
které mi řekneš po přečtení.

A pro to slovo NE
trhám dopis pro Tebe.

PROČ

Proč má život
pro a proti?

Proč je někdy sladký
a proč někdy zkažený?

Proč, když se smějeme,
jiní umírají?

Proč se lidé s námi loučí
a proč od nás odcházejí?

Proč někoho ztrácím,
když ho mám tak rád?

Proč slzy
jsou tak zbytečné?

Proč strach?
Ten je nanic.

Proč prosit,
když nikdo neslyší.

Ted' otázky si pokládám
a bez významu na nich zakládám.

Proč, proč, proč?
Ted' slzy v očích mám.

LAMPA

Před mým oknem svítí
a vůbec nepije.

Ona stále
a pořád tam je.

Netrápí ji hlad
a nikdy nestoná.

Je to na ni znát,
a přece dobře vypadá.

Svítí večer, někdy i ráno,
a když doplní ji měsíc, chce jí dát hned jméno.

Někdy mi pomáhá,
když si chce večer číst.

A někdy mě naopak štve,
když chce večer spát.

Někdy mě svitem probouzí
a někdy s ní usínám.

Připadá mi, že se nikdy nerozbije
a že bude vždycky svítit tak, jak má.

Ona hodná mluvy je
s někým, kdo ji ještě nezná.